

Vicent Sanchis

**¡Enhorabona,
Barcelona!**

Una cartellera d'espectacles de la ciutat de València, limitada, doncs, a les quatre creus de terme que en marquen els límits, i desconeguda, per tant, per la immensa majoria de lectors d'EL TEMPS, duu a cap, durant les darreres setmanes, una forta campanya d'intoxicació contra aquest setmanari. Atac caracteritzat per un to groc domèstic pujadíssim i per un ben marcat nerviosisme.

No és la primera vegada que l'equip redactor d'aquesta cartellera municipal —entre el qual hi ha un càrrec públic, que faria bé de parar més atenció en tot allò que diu, encara que ho faça amb pseudònim— munta una campanyeta, en defensa de la seua paradeta personal, contra el nacionalisme o els professionals de la informació d'aquest país. Joan Fuster, Vicent Ventura, Vicent Andrés Estellés, Lluís Llach, Doro Balaguer... han estat obsequiats amb els trists qualificatius que ja defineixen la publicació.

Aquesta setmana passada, però, nerviosos al límit, s'han passat. El seu *tinglado* particular —algun dia comentarem quins són els ressorts en el món de l'espectacle municipal que controlen— comença a fer aigües, i ho paguem les publicacions que els fem «la competència», els nacionalistes i les conselleries del ram.

El punt més negre de la història és que encara hi ha forces i elements progressistes que utilitzen les seues pàgines com a plataforma on exposar idees, que després són manipulades amb una tàctica que per a la cartellera ja és un art particular. Amics de la publicació d'espectacles *Turia*: Qui us va telefonar, ingènuament, no va ser Vicent Martí, redactor d'aquest setmanari, que mai no hauria tingut una idea tan poc sensata. Jo mateix, davant el to sectari i de baralla de corral a una banda a què han arribat els vostres exabruptes, us vaig telefonar per demanar-vos, només, un poc de professionalitat informativa. No calia que em contestàsseu que allí no ho sou, només cal llegir-vos. Les acusacions al redactor a qui responsabilitzeu de la telefonada ja són una altra història. Ja diuen els nous teòrics que alguns antifranquistes han acabat assumint la doctrina que combatien.

Olimpiades amb pròleg negre

Dimarts de la setmana passada una forta explosió sacsejava Barcelona. Un cotxe-bomba va produir, a la porta d'una

caserna de la policia situada a la plaça d'Espanya, un mort i distints ferits, alguns d'ells civils. L'atemptat va ser reivindicat, hores més tard, per ETA militar, i encara es desconeix si en aquesta acció va comptar amb l'ajuda d'algun membre de Terra Lliure. Les característiques de l'atac fan sospitar que no, que no calia cap informació detallada i que, per tant, els etarres actuaven sols.

Totes les forces polítiques parlamentàries del Principat ho han condemnat. Ningú no vol que la sang de ningú aparega en els nostres carrers. Qualsevol acció d'aquest caire compta amb el més fort rebuig, generalitzat, de la societat catalana. El camí de la bomba ofereix un atractiu perillós per a alguns grups, socialment quasi intranscendents, que pot conduir el nostre país a una espiral perillosa. Aquesta trista imitació o exportació —segons els casos— d'uns altres processos de reconstrucció nacional pot suposar, a més de víctimes innocents i injustificades, un retrocés, una greu equivocació que podem pagar tots. Res no pot justificar una mort.

Una altra cosa són els escàndols que provoca les actuacions del ministre de l'Interior espanyol, José Barrionuevo, i que fan que molta gent dubte de l'esperit democràtic en la lluita antiterrorista que fa servir el partit en el govern central, que, d'altra banda, presenta poc de nou en l'horitzó de la transició espanyola. Una altra cosa és, també, el retall de competències, l'ofec econòmic i el poc respecte que aquest partit manifesta pel que fa al sistema autonòmic que ells mateixos van col·laborar a confeccionar. Algun gat vell en la política valenciana comentava aquests dies que UCD s'ho feia millor. Que aquest nouespanyolisme disfressat de modernitat és molt més anorreador de diferències que el vell tall autoritari i enemic de la «perifèria». Potser. De vegades, actituds clares i conductes vehements duen al mateix camí.

Una bona prova per als líders del partit que governa l'estat són les pròximes Olimpíades. Ara sabem si estan per un model nou d'estat o per la recuperació d'un vell nacionalisme —que ara celebra cinccentenaris colonials— que aprofita qualsevol oportunitat per projectar-se, damunt de tot i de tots. Mentrestant, a l'espera d'esdeveniments, ¡enhorabona, Barcelona! □